

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/77/2023
Identifikačné číslo spisu:	2619010231
Dátum vydania rozhodnutia:	15.05.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:2619010231.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Emila Klemaníča na neverejnom zasadnutí konanom 15. mája 2024 v Bratislave v trestnej veci obvineného L. Z. pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného L. Z. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3To/56/2022, z 29. novembra 2022 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného L. Z. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Senica, sp. zn. 2T/52/2019, z 13. apríla 2022 bol obvinený L. Z. uznaný za vinného zo spáchania prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona a zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

v období od 1.4.2015 do 2.12.2016 v V. v bytovej jednotke so súpisným číslom XXX napriek tomu, že nie je držiteľom zbrojného preukazu ani iného oprávnenia dovoľujúceho prechovávať strelivo a strelnú zbraň, prechovával bez povolenia v garáži, ktorá je súčasťou nehnuteľnosti 1 ks krátkej pištole čiernej farby vzor 27, značky ČZ, kal. 7.65, výr. č. XXXXXX, 1 ks zásobník z uvedenej zbrane s označením P. Model 27, 8 ks nábojov kalibru 7,65, 1 ks zelenej krabičky s názvom Sellier&Bellot, v ktorej sa nachádzalo 23 ks nábojov značky Browning kalibru 7.65, 1 ks červeno-šedej krabičky s názvom Sellier&Bellot, v ktorej sa nachádzalo 16 ks nábojov značky Browning, kalibru 7.65 a 4 ks čiernych plastových brokových nábojov s názvom SB Corona, Sellier&Bellot 12, pričom predložená pištoľ vzoru 27, kaliber 7.65 Browning, v. č. XXXXXX je podľa záverov znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ Bratislava strelbyschopná a treba ju považovať za zbraň kategórie A - zakázanú zbraň, a náboje môže nadobudnúť do vlastníctva držiteľ zbrojného preukazu, držiteľ zbrojnej licencie alebo držiteľ sprievodného zbrojného listu na trvalý vývoz podľa § 12 ods. 1 zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Za to bol obvinenému L. Z. podľa § 294 ods. 2, s použitím § 41 ods. 2, § 42 ods. 1, § 37 písm. h),

písm. m), § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona bol obvinenému uložený aj trest prepadnutia vecí 1 ks krátkej pištole čiernej farby vzor 27, značky ČZ, kal. 7.65, výr. č. XXXXXX, 1 ks zásobník z uvedenej zbrane s označením P. Model 27, 1 ks zelenej krabičky s názvom Sellier&Bellot, 1 ks červeno-šedej krabičky s názvom Sellier&Bellot.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutých vecí stal štát.

Zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona spolu s uložením súhrnného trestu bol zrušený výrok o treste, ktorý bol obvinenému uložený skorším rozsudkom Okresného súdu Senica, sp. zn. 1T/88/2017, z 11. januára 2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/40/2018, z 19. júla 2018 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd rozhodujúci na podklade odvolania podaného obvineným rozhodol rozsudkom, sp. zn. 3To/56/2022, z 29. novembra 2022 tak, že podľa 321 odsek 1 písm. d), odsek 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 322 odsek 3 Trestného poriadku obvinenému uložil podľa § 294 odsek 2 Trestného zákona, s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 odsek 2, odsek 5 Trestného zákona s použitím § 41 odsek 2 Trestného zákona, § 42 odsek 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov.

Podľa § 48 odsek 2 písm. b) Trestného zákona obvineného pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 60 odsek 1 písm. a) Trestného zákona zároveň obvinenému uložil aj trest prepadnutia vecí 1 ks krátkej pištole čiernej farby vzor 27, značky ČZ, kal. 7.65, výr. č. XXXXXX, 1 ks zásobníka z uvedenej zbrane s označením P. Model 27, 1 ks zelenej krabičky s názvom Sellier&Bellot, 1 ks červeno-šedej krabičky s názvom Sellier&Bellot.

Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona potom zrušil výrok o treste, ktorý bol obvinenému uložený rozsudkom Okresného súdu Senica, sp. zn. 1T/88/2017, z 11. januára 2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/40/2018, z 19. júla 2018 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obvinený L. Z. podal prostredníctvom obhajcu proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, a to s poukazom na údajné naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku [súd rozhodol v nezákonnom zložení] a § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom].

Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku obvinený namietal, že pri rozhodovaní porušil krajský súd článok 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Toto právo predstavuje jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania sudcu a súdu. Je zárukou, že vo veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber sudcov ad hoc. Je to základným predpokladom pre naplnenie podmienok spravodlivého procesu. Z judikatúry ústavného súdu je zrejmé, že za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý

spĺňa zákonom určené predpoklady na výkon sudcovskej funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie k určitému súdu, jeho funkcia nezanikla a bol určený na prejednanie konkrétnej veci v súlade s rozvrhom práce súdu. Podľa názoru obvineného výnimky z náhodného pridelenia vecí nemožno vykladať extenzívne a už vôbec nie tak, aby prišlo k vytvoreniu nového, v § 51 ods. 3 zákona o súdoch neupraveného, pravidla. V § 51 ods. 2 zákona o súdoch sú stanovené kritériá uvedeného systému, a to i pravidlo predpokladajúce výber aspoň z dvoch senátov či sudcov. V prípade obvineného nebol na súde prvého stupňa dodržaný náhodný výber sudcu. Pôvodne konajúca sudkyňa okresného súdu bola vo veci vylúčená a následne nebol dodržaný výber aspoň z dvoch senátov, teda vec napadla sudcovi vopred známemu. Krajský súd neodíal okresnému súdu predmetnú vec, napriek tomu že okresný súd o takýto postup žiadal. Túto skutočnosť možno považovať aj za splnenie podmienky vyžadovanej v § 371 ods. 4 Trestného poriadku, pretože nemožno od obvineného vyžadovať, aby namietal v odvolacom konaní to, čo už je odvolacím súdom riešené. Poukázal zároveň aj na rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 372/08, III. ÚS 46/2012, II. ÚS 16/2011 a III. ÚS 46/2012. Podľa obvineného potom ak rozhodovanie o zaujatosti sudcov nie je zákonnou výnimkou pre rozdelenie vecí aspoň medzi dva senáty, tak skutočnosť, že vec mohla podľa rozvrhu práce napadnúť len jednému senátu, znamená nedodržanie zákona o súdoch i porušenie článku 48 ods. 1 Ústavy SR. Preto súd podľa neho rozhodol v nezákonnom zložení.

Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený namietal, že podľa príkazu Okresného súdu Senica, č. k. OS-SE-V-13-1/2016, z 29. novembra 2016 boli OČTK oprávnené vykonať domovú prehliadku iba na parcele č. XXXX/X a XXXX/XX zapísaných na LV č. XXX. Zbraň bola nájdená na nehnuteľnosti parcelné číslo XXXX/X, ktorá je síce tiež zapísaná na LV č. XXX, ale na ktorú sa príkaz rozhodne nevzťahoval. Krajský súd uviedol, že pri nariadení domovej prehliadky v príkaze sudcu síce neboli nehnuteľnosti v obydľi obvineného vymedzené celkom v súlade s tým, ako sú evidované v katastri nehnuteľností, ale toto vyhodnotil ako technickú nesprávnosť, nemajúcu zásadný vplyv na zákonnosť prehliadky a jej zákonnosť. Pri odôvodnení použil uznesenie NS SR, sp. zn. 4Tdo/32/2019, bez toho, aby si uvedomil, že išlo o odlišný prípad. V prípade, na ktorý poukazuje krajský súd, išlo o záhradný domček na parcele, na ktorú bol vydaný príkaz na domovú prehliadku. V prípade obvineného išlo o prehliadku na celkom inej parcele a objekt nebol vo vlastníctve obvineného. OČTK pritom mali k dispozícii potrebné údaje na to, aby vedeli, kde chcú domovú prehliadku vykonať. Teda na parcele č. XXXX/X ju vykonať nechceli, nežiadali o to. Ak bolo potrebné vykonať prehliadku aj na inej parcele, mohli OČTK požiadať o vydanie príslušného príkazu súdom, čo neurobili. Ide preto o dôkaz získaný nezákonným spôsobom.

K dovolaniu sa využijúc svoje právo podľa § 376 Trestného poriadku vyjadril okresný prokurátor. Uviedol, že sa s argumentáciou obvineného nestotožňuje. K údajne nezákonne vykonanej domovej prehliadke uviedol, že zbraň a náboje boli pri výkone prehliadky objavené neočakávane. To však nespôsobuje jej nezákonnosť. Pokiaľ obvinený namietal nedostatočné vymedzenie priestoru domovej prehliadky, tak tento formálny nedostatok tiež nespôsobuje jej nezákonnosť. Identifikácia obydľia ako priestoru slúžiaceho na bývanie, vrátane priestorov k nemu patriacich môže byť záujme vykonateľnosti príkazu realizovaná prostredníctvom viacerých údajov (adresa, údaje zapísané v katastri nehnuteľností, slovný popis) tak, aby priestorové vymedzenie obydľia, jeho povahy a k nemu prináležiacich priestorov bolo popísané s potrebnou mierou určitosti a aby bolo zrejmé, v akom priestore má byť prehliadka vykonaná. Z obsahu daného príkazu nevyplýva taká miera zmätočnosti, nejasnosti určenia obydľia obvineného, že by nebolo možné ho správne identifikovať. Z obsahu príkazu vyplýva, že domová prehliadka má byť vykonaná na nehnuteľnosti zapísanej na OÚ M., katastrálnom odbore, okres M., obec V. k. ú. V., na LV č. XXX, a to v bytovej jednotke a predajni so súpisným číslom XXX na parcele č. XXXX/X a XXXX/XX a v ostatných priestoroch k nej príslušných a patriacich nachádzajúcich sa na pozemku s parc. č. XXXX/X a XXXX/XX. Pokiaľ obvinený namietal, že na prehliadku garáže sa príkaz nevzťahoval, tak je potrebné poukázať na to, že pojem obydlie použitý v § 99 ods. 1 Trestného poriadku ako priestor slúžiaci na bývanie a k nemu patriace priestory je široký pojem, kladúci dôraz na faktický stav bývania, ktorý nie je totožný s pojmom nehnuteľnosť podľa § 119 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vzťahuje sa i na priestory patriace k priestoru slúžiacemu na bývanie (§ 99 ods. 1 Trestného poriadku). Z fotodokumentácie z prehliadky je zrejmé, že do garáže sa vstupuje cez dvere z vnútorných priestorov

predsiene domu a je jeho súčasťou. Táto garáž predstavuje preto v zmysle § 99 ods. 1 Trestného poriadku priestor patriaci k priestoru slúžiacemu na bývanie.

Pokiaľ ide o namietanie rozhodnutia nezákonným sudcom, prokurátor sa stotožnil s obsahom uznesenia krajského súdu z 27. augusta 2019, sp. zn. 6Nto/8/2019, ktorým rozhodol o neodňatí danej trestnej veci okresnému súdu. Pri rozhodnutí o odňatí veci je podľa neho nutné vychádzať z toho, či u miestne príslušného súdu možno zabezpečiť dodržanie základných zásad trestného konania a vylúčiť akékoľvek opodstatnené pochybnosti o nestrannosti súdu. Keď bola teda po podaní obžaloby predmetná vec pridelená náhodným výberom zákonnej sudkyňi JUDr. Třeškovej, pričom bola splnená podmienka pridelenia veci jednému z aspoň dvoch senátov a následne bola táto sudkyňa uznesením krajského súdu riadne vylúčená a vec bola následne opätovne pomocou technických prostriedkov pridelená ďalšiemu sudcovi zaradenému rozvrhom práce na rozhodovanie trestných vecí, išlo o zákonný postup a bol naplnený účel zákona. Tým je vylúčenie možnosti ovplyvňovania pridelenia veci.

Keďže v danom prípade neboli podľa prokurátora splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, sú splnené podmienky, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí bez meritórneho preskúmania veci dovolanie dovolateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku). Najvyšší súd po splnení vyššie vymedzenej formálnej prieskumnej povinnosti zistil, že dovolanie obvineného je treba odmietnuť ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 a nasl. Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný

dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/30/2011, zo 16. augusta 2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku dovolanie možno podať ak súd rozhodol v nezákonnom zložení.

Tento dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať ak vo veci rozhodol súd, teda či už senát alebo samosudca v nezákonnom zložení. Nezákonným zložením súdu je preto predovšetkým potrebné rozumieť situáciu, kedy vo veci konal a rozhodoval súd v rozpore s § 237 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý upravuje prípady, kedy vo veci koná a rozhoduje samosudca, kedy sudca pre prípravné konanie a kedy senát. Najčastejším pochybením v praxi býva rozhodovanie vecí samosudcom aj napriek tomu, že zákon zveruje takýto prípad na rozhodnutie senátu, prípadne rozhodovanie senátu v nezákonnom zložení.

Dovolací dôvod upravený v písmene b) má zároveň špecifické postavenie s ohľadom na to, že jeho základom je čl. 48 ústavy, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

Špecifické v intenciách tohto dovolacieho dôvodu je tiež, že ak dovolateľ oprie svoje dovolanie aj o ďalší dovolací dôvod, pričom príde k preukázaniu skutočnosti, že vo veci konal a rozhodoval súd v nezákonnom zložení, ostatné dovolacie dôvody uvedené v dovolaní sa stávajú bezpredmetnými, pretože sa vzťahujú k rozhodnutiu nezákonného sudcu.

Zároveň ale uvedený dôvod nebude naplnený, ak vec prerokoval a rozhodol iný než rozvrhom práce súdu určený sudca za predpokladu, že bol dodržaný zákonný postup podľa § 3 ods. 3 a 4 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch (uznesenie NS SR z 13. februára 2013, sp. zn. 3Tdo/3/2013).

K uvedenému dovolaciemu dôvodu obvinený argumentoval, že po vylúčení pôvodnej zákonnej sudkyne nebola pri pridelení veci inému sudcovi dodržaná podmienka náhodného výberu sudcu, teda neboli k dispozícii aspoň dva ďalšie senáty, pripadajúce do úvahy na pridelenie veci.

V danom prípade boli podľa platného a účinného rozvrhu práce Okresného súdu Senica v čase podania obžaloby určené na rozhodovanie agendy v trestných veciach (register „T“, mimo registra „OT“ a vybavovania vecí v čase nariadenej pracovnej pohotovosti) dva senáty. Vec napadla do senátu 1T na rozhodnutie zákonnej sudkyne JUDr. Jane Třeškovej (samosudkyňa) a bola vedená pod sp. zn. 1T/150/2017. Následne z dôvodu potreby ukladania súhrnného trestu bola vec uznesením, sp. zn. 1T/150/2017, z 11. októbra 2018 postúpená senátu. Z uvedeného dôvodu bola vec ďalej vedená pod sp. zn. 2T/52/2019, pričom zákonnými sudcami boli predsedníčka senátu JUDr. Jana Třešková a prísediaci Jarmila Macková a Alena Tauchmanová.

Následne predsedníčka senátu formou úradného záznamu 23. mája 2019 oznámila svoju zaujatosť v danej veci z dôvodu, že jeden zo svedkov ju mal počas výpovede na hlavnom pojednávaní osočiť a ona na neho podala trestné oznámenie. Z uvedeného dôvodu Krajský súd v Trnave uznesením, sp. zn.

5Nto/5/2019, z 20. júna 2019 sudkyňu JUDr. Janu Třeškovú podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku vylúčil z vykonávania úkonov trestného konania vedeného proti obvinenému na Okresnom súde v Senici pod sp. zn. 2T/52/2019.

V dôsledku uvedeného rozhodnutia bola trestná vec obvineného pridelená 31. júla 2019 na prejednanie a rozhodnutie senátu, ktorého predsedom bol JUDr. Ľuboš Ondrejčka.

Následne predseda senátu JUDr. Ľuboš Ondrejčka 31. júla 2019 podal námietku proti prideleniu uvedenej veci. Uviedol, že po vylúčení dovtedajšej zákonnej sudkyne JUDr. Třeškovej nebola pri novom pridelení veci dodržaná podmienka náhodného výberu sudcu v zmysle § 51 ods. 1 zákona o súdoch, pretože na okresnom súde už neboli minimálne ďalšie dva senáty. Požiadal preto o odňatie danej veci Okresnému súdu Senica a jej prikázanie inému okresnému súdu v obvode Krajského súdu v Trnave.

O uvedenom návrhu rozhodoval Krajský súd v Trnave, ktorý uznesením, sp. zn. 6Nto/8/2019, z 27. augusta 2019 rozhodol o neodňatí danej trestnej veci Okresnému súdu Senica. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v čase nápadu veci na okresný súd bola splnená zákonná podmienka náhodného výberu sudcu medzi aspoň dva senáty. Ak bola neskôr pôvodná zákonná sudkyňa z vykonávania úkonov v trestnej veci obvineného vylúčená, stalo sa tak na základe rozhodnutia nadriadeného súdu a nie svojvôle pôvodnej zákonnej sudkyne. Ak bola vec následne prostredníctvom technických a programových prostriedkov schválených MS SR pridelená inému sudcovi, zaradenému rozvrhom práce na rozhodovanie trestných vecí, bol naplnený účel zákona, ktorým je vylúčenie možnosti ovplyvňovania pridelenia vecí a bol naplnený aj účel náhodného pridelenia vecí.

Vec bola následne prejednaná a rozhodnutá pod sp. zn. 2T/52/2019, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Ľuboša Ondrejčku a prísediacich Nadeždy Jurigovej a Pavla Barcaja.

Je tiež treba pripomenúť, že obvinený na hlavnom pojednávaní uviedol, že podľa neho nebola dodržaná pri pridelení veci podmienka náhodného výberu sudcu.

Podľa článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch ak tento zákon neustanovuje inak, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce pridávajú jednotlivým senátom alebo samosudcom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí. Súdnym úradníkom sa pridávajú veci podľa rozvrhu práce tak, aby sa zabezpečilo ich rovnomerné zaťaženie a riadny chod súdu.

Podľa § 51 ods. 2 citovaného zákona podmienka náhodného výberu podľa odseku 1 je splnená vtedy, ak sa má vec prideliť jednému z aspoň dvoch senátov, samosudcov alebo súdnych úradníkov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. d) citovaného zákona ak odsek 5 neustanovuje inak, náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom sa podľa rozvrhu práce alebo jeho zmeny prerozdeľujú už pridelené veci aj v prípade, ak bol zákonný sudca, ktorému bola vec pridelená, z konania a rozhodovania vo veci vylúčený.

Z citovaných predpisov vyplýva, že v danej veci je potrebné interpretovať význam ústavného princípu zákonného sudcu (princíp neodňateľnosti zákonnému sudcovi) vo svetle záruk slúžiacich na zabránenie účelového zloženia súdu.

Právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi, ako už bolo uvedené, priamo vyplýva z prvej vety čl. 48 ods. 1 ústavy. EŠLP ho vo svojej judikatúre len vo výnimočných prípadoch odvodzuje od práva nebyť odňatý zákonom zriadenému súdu zaručeného výslovne čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Možno sa potom

stotožniť s názorom ústavného súdu vysloveným v náleze, sp. zn. II. ÚS 560/2018, že: "prvoradým účelom základného práva na zákonného sudcu vyplývajúceho z čl. 48 ods. 1 ústavy je zabrániť tomu, aby súd, ktorý má konkrétnu vec prerokovať a rozhodnúť o nej, bol obsadený spôsobom, ktorý by sa dal označiť za svojvoľný alebo prinajmenšom za účelový. Toto základné právo je konkretizované v príslušných procesných kódexoch a v predpisoch upravujúcich organizáciu súdnictva a postavenie sudcov".

V ustálenej judikatúre (napr. I. ÚS 8/94, II. ÚS 15/96, II. ÚS 43/97, II. ÚS 47/99, III. ÚS 31/01) ústavný súd v zásade vymedzil tri podmienky na naplnenie požiadavky na "zákonného sudcu", a to že sudca:

- musí spĺňať predpoklady na výkon sudcovskej funkcie,
- bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie sudcu k určitému súdu,
- bol určený na rozhodovanie určitej veci v súlade s rozvrhom práce súdu (napr. II. ÚS 87/901).

Samotná ústava v čl. 145 ustanovuje základné predpoklady na výkon sudcovskej funkcie, ako aj podmienky spojené s vymenovaním do tejto funkcie. Požiadavka dočasného alebo trvalého preloženia na súd príslušný rozhodovať o veci v zmysle druhej vety čl. 48 ods. 1 ústavy dopĺňa potom čl. 148 ods. 1 ústavy o zákaze prekladania sudcu na iný súd bez jeho súhlasu (s určitými výnimkami), ktorá patrí aj k dôležitej záruke sudcovskej nezávislosti.

Tretia požiadavka na "zákonného sudcu" vychádza z potreby zabránenia účelovosti v prideľovaní vecí na rozhodovanie určitým sudcom, ktorej inštitucionálnym vyjadrením je ročný rozvrh práce prijatý na konkrétnom súde. Vychádza z požiadavky náhodilosti výberu sudcu, ktorá je garantovaná tým, že na rok vopred sa vyberú sudcovia pre rozhodovanie druhovo určených vecí, z ktorých sa potom systémom elektronickej podateľne vyberie konkrétny sudca ako zákonný sudca na rozhodnutie v predmetnej druhovo určenej veci. Tým sa naplnia aj ďalšia požiadavka Ústavného súdu, aby sa zabránilo predsedovi súdu reprezentujúcemu aj výkonnú moc manipulovať s prideľovaním vecí (II. ÚS 47/99). Samozrejme, že predseda súdu, ktorý zodpovedá za riadny chod súdu, môže rozvrhom práce určeného sudcu nahradiť iným sudcom (napr. v prípade dlhodobej neprítomnosti sudcu), avšak tiež za vopred stanovených podmienok vychádzajúcich z rozvrhu práce. Táto požiadavka sa týka rozhodovania vecí samosudcom aj senátom. V súvislosti so senátnym rozhodovaním ústavný súd v náleze, sp. zn. III. ÚS 212/2011, uviedol, že "za senát zložený zo zákonných sudcov možno považovať len senát zložený zo sudcov príslušného súdu, ktorí tvorili tento senát v čase pridelenia veci. Ústavnej zásade neodňateľnosti zákonného sudcu, ktorá vyplýva zo základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, nezodpovedá prípad, ak zákonní sudcovia senátu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, boli zmenení bez splnenia zákonných predpokladov na vykonanie takýchto zmien neskoršie vydaným rozvrhom práce ako riadiacim aktom predsedu súdu (prípadne jeho zmenami a doplneniami). K zmene v zložení senátov vo veciach už pridelených na prerokovanie a rozhodnutie by malo dochádzať v zásade výnimočne".

Jednoznačným a hlavným účelom princípu zákonného sudcu a ňom implicitne obsiahnutých parciálnych kautel je teda zabrániť svojvoľnému či účelovému obsadeniu súdu, resp. výberu konkrétneho sudcu.

Preto je potrebné na výklad ustanovenia § 51 zákona o súdoch aplikovať primárne teleologický a nie gramatický výklad, a to vo forme teleologickej redukcie.

V danom prípade je zrejmé, že pri prvotnom nápade veci po podaní obžaloby na okresný súd boli rozvrhom práce jasne a zreteľne určené pravidlá tak, aby vec bola pridelená náhodným výberom medzi minimálne dva senáty (samosudcov) a zároveň boli určené pravidlá, čo sa stane v prípade, ak bude niektorý zo senátov (samosudcov) vylúčený. Inými slovami, každému bolo zrejmé, že vec napadne jednému z dvoch určených senátov (samosudcov) a v prípade vylúčenia niektorého z nich, bude vec pridelená do druhého (zostávajúceho) senátu.

Zároveň je pri výklade potrebné zohľadniť aj ostatné špecifiká prípadu, a to že sa jednalo o personálne

menší okresný súd a jednalo sa o trestnoprávnu vec.

Je notorietou, že pri personálne menších súdoch je algoritmus možnosti výberu medzi minimálne dvomi senátmi pri každom prerozdelení veci značne obmedzený. Ak zároveň budeme brať osobitný ohľad na princíp špecializácie sudcov (ktorý sa aktuálne dostáva v praxi do popredia) tak logicky, v určitom momente sa na týchto súdoch možnosť prerozdelenia veci medzi minimálne dva senáty „vyčerpá“. Ak by sme prísne formálne (pri použití gramatického výkladu § 51 zákona o súdoch) trvali na uvedenej podmienke aj v tejto situácii, tak by prichádzalo do zásahu do princípu zákonného sudcu a odnímaniu vecí z menších okresných súdoch a ich prikázaniu iným (zrejme personálne viac dimenzovaným) okresným súdom. A to napriek tomu, že podľa trestno-procesnej úpravy je možnosť strán ovplyvniť („machináciami“ s návrhom) výber sudcu oproti civilno-procesnej úprave značne zúžená.

Zároveň však aj na personálne širšie dimenzovaných súdoch pri existencii viacerých ako dvoch senátov by teoreticky mohlo prísť (z objektívnych dôvodov) k vylúčeniu jednotlivých sudcov tak, že by pri poslednom prerozdelení veci reálne už neboli k dispozícii minimálne dva senáty (samosudcovia). Teda ani samotná existencia viacerých senátov či sudcov špecializovaných na danú problematiku, nemusí v konečnom dôsledku zaručiť za každých okolností možnosť prerozdelenia vecí vždy minimálne medzi dva senáty (samosudcov).

S poukazom na uvedené, pri aplikácii teleologickej redukcie (zuzujúcej príliš široký dopad právnej normy) je potrebné ustanovenie § 51 ods. 1, ods. 2, ods. 4 písm. d) zákona o súdoch vyložiť tak, že podmienka pridelenia veci náhodným výberom jednému z aspoň dvoch senátov sa vzťahuje na jej prvé pridelenie po napadnutí veci na súd. Zákonný pojem „náhodný výber“ totižto nestojí osamote, ale jeho neoddeliteľnou súčasťou je aj ďalšie zákonné znenie, a to „aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí“. Ak je už pri prvom nápadе veci na súd zrejmé, že vec môže byť pridelená len medzi dva senáty a k prvému prideleniu veci došlo náhodným výberom, je nespochybniteľné, že v prípade vylúčenia pôvodného senátu možne byť vec automaticky, podľa vopred známych kritérií v zmysle rozvrhu práce, pridelená druhému senátu, nakoľko neexistujú žiadne pochybnosti o manipulácii v zmysle ovplyvňovania pridelenia veci.

V prípade, ak dôjde k vylúčeniu zákonného sudcu (senátu) podmienka pridelenia veci náhodným výberom podľa § 51 ods. 4 písm. d) zákona o súdoch je splnená aj vtedy, ak pri následnom prerozdelení veci inému senátu (sudcovi) je podľa vopred známych a určených podmienok k dispozícii len jeden senát (samosudca). Len tak je možné predísť zbytočným zásahom do princípu vecne a miestne príslušného zákonného sudcu a následného zahlcovania miestne nepríslušných súdov vecami pôvodne nepatriacich do ich miestnej príslušnosti, k čomu by prišlo príliš formalistickým výkladom ustanovenia § 51 zákona o súdoch.

S poukazom na uvedené skutočnosti ako aj na špecifiká daného prípadu a relatívne obmedzené možnosti strán v trestnom procese na ovplyvnenie „výberu“ sudcu je zrejmé, že v prípade obvineného neprišlo k tomu, že by súd rozhodol v nezákonnom zložení.

Ak obvinený v dovolaní poukazoval na judikaturu ústavného súdu, tak tieto sa „skutkovo“ vzťahovali na iné prípady, ako bol aktuálny a keď napríklad od začiatku absentovala podmienka náhodného výberu medzi minimálne dva senáty (napr. III. ÚS 46/2012).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v

rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukáže takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere („solely or to a decisive extent“) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa v predmetnej veci nestalo (Mariana Marinescu v. Rumunsko - rozsudok ESĽP z 2. februára 2010, Emen v. Turecko - rozsudok ESĽP z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší v. Holandsko - rozsudok ESĽP z 23. apríla 1997, Visser v. Holandsko - rozsudok ESĽP zo 14. februára 2002, Al-Khawaja a Tahery v. Spojené kráľovstvo - rozsudok ESĽP z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonával. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonával dôkazy nezákonným spôsobom, teda že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Nevykonanie (arbitrárne), pre spravodlivé rozhodnutie známeho a dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, pretože posúdenie rozsahu (ne)vykonaných dôkazov je otázkou skutkovou a nie právnou. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. S ohľadom na to nemôže argumentácia dovolateľa, ktorým nie je minister spravodlivosti, o nevykonaní navrhnutého dôkazu súdom (o odmietnutí vykonania, ktorého bolo rozhodnuté podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku a rozhodnutie o tom bolo riadne odôvodnené minimálne v rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku) zodpovedať dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c), resp. písm. g) Trestného poriadku.

Výslovený záver v plnom rozsahu zodpovedá doterajšej aplikačnej praxi i judikatúre Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky o nemožnosti preskúmania správnosti a úplnosti skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní, s výnimkou prieskumu ich rozhodnutí uvedeným spôsobom z podnetu dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Pokiaľ tak neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní dovolací súd nemôže preskúmať v rámci dovolateľom (obvineným alebo generálnym prokurátorom) uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nemožno takéto „skutkové“ preskúmanie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní dosiahnuť (a vo svojej podstate obchádzať) prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c), resp. písm. g) Trestného poriadku, konkrétne uplatnením dovolacej námietky spočívajúcej v tom, že v pôvodnom konaní nebol vykonaný konkrétny dôkaz, ktorý však podľa subjektívneho hodnotenia dovolateľa vzhľadom na jeho význam (dôležitosť) vykonaný byť mal.

Posúdenie dôležitosti (významu) konkrétneho dôkazu totiž nie je možné bez komplexného vyhodnotenia dôkazného stavu na podklade rozsahu a kvality procesu dokazovania vykonaného súdmi v pôvodnom konaní, ktorého výsledkom je nimi zistený skutkový stav, v konečnom dôsledku odzrkadlený v tzv. skutkovej vete výroku o vine obvineného.

Záver o dôležitosti (významu) takého dôkazu preto logicky nie je možný bez primárneho posúdenia otázky náležité zisteného skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorý je zase výsledkom procesu hodnotenia dôkazov podľa kritérií upravených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, z ktorého obsahu je navyše nepochybné, že žiadny dôkaz v trestnom konaní nemožno posudzovať izolovane od iných, v danej veci zabezpečených, resp. vykonaných dôkazov.

Vyššie uvedený záver tak zohľadňuje systematickú prepojenosť jednotlivých dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ich vzájomné vzťahy a obsahovú nadväznosť, v posudzovanom prípade medzi dovolacími dôvodmi upravenými v tomto ustanovení pod písmenami c) a i) a na vetu za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku logicky nadväzujúci ako jediný možný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Podstatou uplatnenému dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku bola argumentácia obvineného, že zbrane boli nájdené v nehnuteľnosti (garáž) na ktorú sa príkaz na domovú prehliadku nevzťahoval.

Na túto námietku poskytol obvinenému dostatočnú odpoveď už krajský súd na č. l. 17 - 18 dovolaním napadnutého rozsudku, s ktorou sa dovolací súd stotožnil a v podrobnostiach na ňu odkazuje. Krajský súd predovšetkým uviedol, že pokiaľ obžalovaný v odvolaní namietal predovšetkým vymedzenie priestoru, v ktorom sa uskutočnila domová prehliadka v rozpore s údajmi, ako sú predmetné priestory uvedené a popísané v katastri nehnuteľností, tak uvedený a hoci aj opodstatnene namietaný formálny nedostatok, nespôsobuje nezákonnosť vykonanej domovej prehliadky a ani nezákonnosť dôkazov zaistených domovou prehliadkou - t. j. zbrane a streliva. Identifikácia obydlia ako priestoru slúžiaceho na bývanie, vrátane priestorov k nemu patriacich (§ 99 ods. 1 Trestného poriadku), môže byť v záujme vykonateľnosti predmetného príkazu realizovaná prostredníctvom viacerých údajov (adresa, údaje zapísané v katastri nehnuteľností, slovný popis) tak, aby priestorové vymedzenie obydlia, jeho povahy a k nemu prináležiacich priestorov bolo popísané s potrebnou mierou určitosti a bolo teda zrejmé, v akom priestore má byť vykonaná domová prehliadka. Z obsahu príkazu na domovú prehliadku (č. l. 70 - 72 spisu) nevyplýva taká miera zmätočnosti, nejasnosti určenia obydlia obžalovaného, že by nebolo možné ho správne identifikovať, keď z jeho obsahu dostatočne určito vyplýva jeho identifikácia, t. j., že domová prehliadka má byť vykonaná v nehnuteľnosti zapísanej na Okresnom úrade Senica, katastrálnom odbore, okres M., obec V., katastrálne územie V., na LV č. XXX, a to v bytovej jednotke a predajni so súpisným číslom XXX, postavenej na parc. č. XXXX/X a XXXX/XX zapísanej na LV č. XXX, a v ostatných priestoroch k nej príľahlých a patriacich nachádzajúcich sa na pozemku s parcelným číslom XXXX/X a XXXX/XX zapísaných na LV č. XXX - čiastočný parcela registra „C“ druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie s parc. č. XXXX/X o výmere 171 m² a s parc. č. XXXX/XX o výmere 61

m2. Pokiaľ obžalovaný namietal, že na prehliadku garáže, v ktorej aj boli zbraň a strelivo zaistené, sa príkaz na domovú prehliadku nevzťahoval, je k tomuto argumentu potrebné dodať, že pojem obydlie používaný v ustanovení § 99 ods. 1 Trestného poriadku, ako priestor slúžiaci na bývanie a k nemu patriace priestory je široký pojem, kladúci dôraz na faktický stav bývania z akéhokoľvek právneho titulu (napr. vlastníctvo, nájom), ktorý nie je totožný s pojmom nehnuteľnosť v zmysle § 119 ods. 2 Občianskeho zákonníka a vzťahuje sa aj na priestory patriace k priestoru slúžiacemu na bývanie (§ 99 ods. 1 Trestného poriadku). Z fotografií vykonanej domovej prehliadky je zrejmé (č. l. 88 spisu, fotografia č. 6), že do predmetnej garáže sa vstupuje cez dvere z vnútorných priestorov predsiene domu a je jeho nedeliteľnou súčasťou, a preto táto garáž predstavuje v zmysle § 99 ods. 1 Trestného poriadku, priestor patriaci k priestoru slúžiacemu na bývanie (k rodinnému domu) a z toho dôvodu možno konštatovať zákonnosť vykonanej domovej prehliadky.

Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť k záveru ani o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a preto dovoláciu argumentáciu obvineného najvyšší súd odmietol ako zjavne nedôvodnú.

Nakoľko najvyšší súd s poukazom na vyššie konštatované nezistil naplnenie dôvodov dovolania namietaných obvineným, rozhodol v konečnom dôsledku tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.